

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **C.X. A.**
zastoupen Markem Sedlákem, advokátem advokátní kanceláře
se sídlem v Brně, Příkop 8

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO

ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2018, čj. MV-86526-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 6. 2018, čj. OAM-11121-8/ZR-2018, kterým mu byla dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu na území České

- republiky (dále také jen „území“) a dle ustanovení § 77 odst. 3 téhož zákona udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul průběh správního řízení a uvedl, že správní orgán I. stupně na základě v průběhu řízení shromážděných podkladů dospěl k závěru, že žalobce nesložil úspěšně jazykovou zkoušku jako nutný předpoklad pro získání osvědčení o zkoušce z českého jazyka a neprokázal tak požadovanou znalost českého jazyka dle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že zejména z dokladů o průběhu jazykové zkoušky je zřejmé, že se žalobce v den vydání osvědčení k jazykové zkoušce dostavil, avšak neuspěl, jak je zřejmé z evidenčního listu uchazeče vydaného Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky Kolín (dále také jen „jazyková škola“), kde jsou uvedeny kódy „P“ (dle vysvětlivky - zkontrolovaný a přítomný uchazeč) a „N“ (dle vysvětlivky uchazeč, který neuspěl, tj. nedosáhl 60 % z 20 bodů, tj. 12 bodů, které mohl dosáhnout) v písemné nebo ústní zkoušce. Z potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt na území konané dne 3. 6. 2015 je zjevné, že žalobce neuspěl v části čtení s porozuměním, kde získal 7 bodů a rovněž neuspěl v části poslech s porozuměním, kde získal pouze 11 bodů, což ani v jednom případě nedostačovalo na požadovaných 12 bodů nutných ke splnění písemné části zkoušky. Z uvedené listiny je dle žalovaného rovněž zřejmé, že žalobce neabsolvoval ústní část zkoušky, neboť k ní nebyl připuštěn, nezískal tak žádný bod a tak ani nemohl dosáhnout na požadovanou hranici úspěšnosti pro vykonání ústní zkoušky ve výši 12 bodů a tedy v rámci jazykové zkoušky ani nemohl uspět celkově. Svou neúčasti na ústní zkoušce žalobce nemohl prokázat svou komunikační schopnost v českém jazyce na úrovni A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky. Vyhodnocené odpovědní listy jsou podepsány hodnotícími členy zkušební komise. Vyhodnocení jednotlivých částí písemné zkoušky tak odpovídá tomu, co je uvedeno v evidenčním listu uchazeče a co je uvedeno v potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt, tj. že žalobce nesplnil podmínky úspěšného složení jazykové zkoušky. Žalobci jako uchazeči o jazykovou zkoušku byl přidělen kód CZ-2015-126 a tento kód je zaznamenán jak v evidenčním listu uchazeče, tak v potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt na území, tak i přiřazen k jednotlivým odpovědním listům. Dle žalovaného proto není pochyb o tom, že se tyto písemnosti vztahují k žalobci a k jím vykonávané zkoušce.
3. Žalovaný uzavřel, že žalobce se na zkoušku sice dostavil, ale nesložil ji úspěšně, a tudíž neměl disponovat osvědčením. Žalobci přidělený kód CZ-2015-126 je jednoznačným identifikátorem žalobce jako uchazeče o jazykovou zkoušku ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb. o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „vyhláška č. 348/2008 Sb.“). Dle žalovaného je zřejmé, že jazyková škola v dokumentech označila žalobce nezaměnitelným označením, tudíž nic nenasvědčuje ani záměně s jinou osobou. Písemnosti o průběhu jazykové zkoušky žalobce ze dne 3. 6. 2015, které správní orgán I. stupně obdržel od jazykové školy, dávají přesvědčivý obraz o jejím průběhu. Jedná se o dokumentaci ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., jež jazyková škola vedla v rámci své dokumentace průběhu a výsledku jazykové zkoušky. Žalovaný uvedl, že žalobce nepředložil správnímu orgánu I. stupně žádné důkazy, které by potvrdily, že složil úspěšně všechny části písemné zkoušky a ústní zkoušku, z nichž se skládala jazyková zkouška, a tedy neprokázal, že jím předložené osvědčení odpovídá

skutečnosti, tj. neprokázal, že by zkušební komise shledala, že prokázal požadované jazykové schopnosti nutné pro vystavení dokladu o požadované znalosti českého jazyka.

4. V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že skutečnost, že jazyková škola nezrušila platnost předmětného osvědčení, není pro případ žalobce rozhodná. Skutková podstata ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žádné ustanovení o tom, že by bylo podmínkou pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu pozbytí platnosti předloženého dokladu, neobsahuje. V daném případě bylo hodnoceno jednání žalobce z hlediska naplnění podmínek dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to, zda předložením osvědčení nezískal povolení k trvalému pobytu na území na základě padělané anebo pozměněné náležitosti nebo náležitosti, v níž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
5. K odvolací námitce, v níž žalobce označil napadené rozhodnutí za v rozporné se směrnicí EU, žalovaný uvedl, že podle jejího čl. 5 odst. 2 mohou členské státy požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem. Za takového opatření pak lze dle žalovaného bezpochyby považovat povinnost stanovenou žadatelům o povolení k trvalému pobytu vnitrostátní úpravou, a to prokázat požadovanou znalost českého jazyka (dle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Dle čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice dlouhodobě pobývajících rezidentů ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů, jestliže bylo zjištěno, že toto jeho právní postavení bylo získáno podvodem. To pak umožňuje zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, jež získal cizinec na základě podvodného jednání v souvislosti s osvědčením o znalosti českého jazyka, na jehož základě získal povolení k trvalému pobytu na území. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 11 A 216/2017, který se týkal totožného problému a v němž tento soud za obdobně zjištěných okolností dospěl rovněž k závěru, že jazyková zkouška nemohla být žalobcem úspěšně vykonána a údaje uvedené v předloženém osvědčení jsou proto údaje, které neodpovídají skutečnosti.

II. Shrnutí žalobních bodů

6. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
7. Předně uvedl, že se dne 3. 6. 2015 dostavil do jazykové školy, účastnil se zde jazykové zkoušky a poté mu bylo předáno osvědčení o znalosti českého jazyka na úrovni A1, které převzal v dobré víře, že jazykovou zkoušku úspěšně vykonal, a toto osvědčení v dobré víře předložil v řízení o povolení k trvalému pobytu. Konstatoval, že mezi ním a žalovaným není sporu o tom, že se zkoušky osobně zúčastnil a že mu bylo předáno osvědčení o znalosti českého jazyka. Za sporné označil to, zda osvědčení převzal v dobré víře, že zkoušku vykonal, a v dobré víře je předložil ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu.
8. K tomu žalobce dále uvedl, že neměl žádný důvod pochybovat o oprávněnosti vydání osvědčení. Měl za to, že zkoušku složil úspěšně, a to právě proto, že po jejím ukončení obdržel předmětné osvědčení. Není mu známo, jak má zkouška probíhat, jak probíhá hodnocení, z kolika částí se zkouška skládá, ani další podrobnosti se zkouškou spojené. Uvedl, že nemohl předpokládat, že by mu osvědčení mohlo být vydáno, aniž by zkoušku složil úspěšně. O tom, že by k úspěšnému složení zkoušky z českého jazyka mělo být nezbytné i vykonání ústní části zkoušky, ho nikdo neinformoval, o této skutečnosti se

dozvěděl teprve v průběhu správního řízení. Závěr žalovaného, že si musel být na základě předchozí neúspěšné zkoušky vědom toho, že zkoušku nesložil ani podruhé, označil za nelogický a nepodložený a nemůže být podkladem pro zpochybňování jeho dobré víry, neboť převzal osvědčení o zkoušce z českého jazyka a toto předložil v řízení o povolení k trvalému pobytu.

9. Žalobce zopakoval, že se ke zkoušce z českého jazyka dostavil, zúčastnil se jí, v dobré víře převzal osvědčení o zkoušce a toto osvědčení v dobré víře použil v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Zdůraznil, že jeho jednání neobsahuje žádný podvodný prvek, což je významné z hlediska výkladu ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. To je transpozicí čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice Rady 2003/109/ES“ nebo jen „směrnice“), které upravuje právo členských států zrušit povolení k pobytu získané podvodem. To dle žalobce znamená, že nikoli každé uvedení údajů, které neodpovídají skutečnosti, je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Směrnice vyžaduje, aby bylo prokázáno podvodné jednání cizince, což však v případě žalobce prokázáno nebylo. Směrnice přitom obsahuje pravidlo, že vnitrostátní úprava nemůže být pro cizince méně výhodná než směrnice. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tak v části, která stanoví, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, v rozporu s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice, neboť neobsahuje požadavek, aby se jednalo o podvodné jednání ze strany žadatele.
10. S poukazem na judikaturu Evropského soudního dvora žalobce dodal, že tato judikatura hovoří zcela jasně a nepochybně o tom, že evropské právo jako celek má přednost před vnitrostátními předpisy. Upozornil i na zásadu přímého účinku směrnice, jejíž ustanovení se může dovolávat i fyzická osoba, přestože směrnice implementována nebyla nebo byla implementována chybně. Je rovněž třeba, aby se vnitrostátní orgány členských států řídily i tzv. zásadou nepřímého účinku směrnice, tedy že obsah směrnice musí být brán v úvahu při interpretaci odpovídajících vnitrostátních předpisů. Zásady nepřímého účinku se užívá v případě, že směrnice nesplňuje podmínky pro naplnění zásady přímého účinku. Tedy pokud by se soud neztotožnil se závěrem o přímém účinku čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice, nemůže být opomenut nepřímý účinek citovaného ustanovení.
11. Žalobce připomněl, že již v řízení před správními orgány namítal, že směrnice vyžaduje ke zrušení povolení k pobytu onen podvodný prvek. Žalovaný i správní orgán I. stupně tvrdí, že žalobce předložil osvědčení o jazykové zkoušce, přičemž mu bylo známo, že nesložil zkoušku úspěšně, že tedy jednal podvodně ve smyslu směrnice, a tudíž mu lze zrušit povolení k pobytu dle čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice. Takové tvrzení však dle žalobce nemá oporu ve spisové dokumentaci a správní orgány se otázkou získání osvědčení žalobcem nikterak nezabývaly a nevedly žádné dokazování ohledně povědomí žalobce o tom, že v záznamových arších je uvedeno, že nesplnil minima pro úspěšné absolvování zkoušky, příp. o vědomosti žalobce, že osvědčení neodpovídá skutečnosti. V této části tak rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.
12. Dle žalobce v napadeném rozhodnutí rovněž absentuje výklad pojmu „podvodné jednání“ ve smyslu směrnice a rozhodnutí je tak zatíženo nepřezkoumatelností. Žalobce konstatoval, že podvod je nejen z hlediska trestního zákoníku, ale i dle obecných pravidel a všeobecného vnímání vykládán vždy jako úmyslný čin. Oba správní orgány opakovaně

uzavřely, že se žalobce, příp. jiná, nezjištěná osoba, měli dopustit podvodného jednání, aniž by však jakékoli podvodné jednání bylo prokázáno či by mu zjištěné skutečnosti alespoň nasvědčovaly. Rozhodnutí tak jsou založena na domněnkách, když správní orgány hovoří o „nezjištěné osobě, která nezjištěným způsobem v nezjištěné době“ ... atd. Žalobce má za to, že uvedené nelze považovat za dostatečně zjištěný skutkový stav a rozhodnutí za souladné se zásadou materiální pravdy.

13. Žalobce dále uvedl, že dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány oprávněny zamítnout žádost o vydání povolení k trvalému pobytu v případě, že jsou v náležitostech uvedeny údaje, které neodpovídají skutečnosti a současně musí být tyto údaje podstatné pro posouzení žádosti. Údajem podstatným pro posouzení žádosti byl v případě žalobce dle ustanovení § 70 odst. 2 písm. h) téhož zákona údaj o dosažení požadované znalosti českého jazyka. Předložený doklad je osvědčením o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Toto osvědčení tedy potvrzuje, že osoba, které bylo vydáno, má znalosti českého jazyka na úrovni vyžadované pro udělení povolení k trvalému pobytu. Žalobce z ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dovodil, že aby správní orgány mohly platnost povolení k trvalému pobytu zrušit, musel by předložit padělaný anebo pozměněný doklad, k čemuž však i dle tvrzení správních orgánů nedošlo, nebo by musel předložený doklad osvědčovat znalost českého jazyka, kterou by však žalobce neměl (což je v rozporu se směrnicí). Žalovaný však žádné dokazování ohledně skutečné jazykové vybavenosti žalobce neprovedl a jeho závěry jsou tak dle žalobce spekulativního charakteru. Aby totiž bylo možno tvrdit, že předmětné osvědčení obsahuje nepravdivý údaj, musely by správní orgány prokázat, že žalobce ve skutečnosti znalost českého jazyka na úrovni A1 nemá.
14. Dále žalobce namítl, že osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území je veřejnou listinou a z tohoto titulu mu svědčí presumpce správnosti. Z rozhodnutí správních orgánů není zjevné, na základě čeho je upřednostňováno a hodnoceno jako důkaz s vyšší právní silou sdělení ředitele jazykové školy a jakési záznamové archy oproti veřejné listině – osvědčení o znalosti českého jazyka. Toto osvědčení jako takové může být zrušeno pouze podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy pouze ten, kdo je vydal, může osvědčení usnesením zrušit. K vydání takového usnesení však škola nepřistoupila, tudíž nebylo zrušeno a je platné. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 As 170/2015-58, v němž se tento soud vyjádřil k postupu při zrušení vysokoškolského diplomu a vysvědčení o státní závěrečné zkoušce a dodatku k diplomu, které byly vydány v rozporu s platnými právními předpisy. Osvědčení o znalosti českého jazyka, které bylo žalobci vydáno jazykovou školou v souladu s vyhláškou č. 348/2008 Sb., je tedy dle žalobce možné zrušit pouze postupem dle § 156 odst. 2 správního řádu, a to uvedenou školou.
15. Žalobce rovněž namítl, že z ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se musí jednat o údaje „podstatné“ pro posouzení žádosti. Nezbytnost, a tedy i podstatnost zkoušky z českého jazyka pro posouzení žádosti o trvalý pobyt však nemá oporu v žádném ustanovení směrnice. Podle čl. 5/2 směrnice mohou členské státy požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem. Dodržování integračních opatření však dle žalobce není totožné s požadavkem na předložení osvědčení o zkoušce z českého jazyka.

16. Závěrem žalobce zopakoval, že v řízení o žádosti o povolení k pobytu předložil osvědčení o znalosti českého jazyka, které mu bylo vydáno po vykonání zkoušky. Domníval se, že toto osvědčení je mu vydáváno na základě úspěšného složení zkoušky z českého jazyka. Pokud tomu tak nebylo a došlo k pochybení na straně školy, která předmětné osvědčení vydat neměla, pak tato skutečnost nemůže být přenášena na žalobce. Ten totiž předmětné osvědčení nabyt v dobré víře, v dobré víře jej předložil v řízení o žádosti a po celou dobu svého pobytu na území na základě povolení k trvalému pobytu je v dobré víře, že toto povolení získal oprávněně. Ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu jsou správní orgány povinny šetřit práva nabytá v dobré víře. Žalobce má proto za to, že i kdyby snad správní orgány prokázaly, že žalobcovy znalosti neodpovídaly úrovni A1 v době konání zkoušky, nemůže tato skutečnost vést ke zrušení jeho pobytu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázal na spisový materiál a na obsah napadeného rozhodnutí, zejména odůvodnění v jeho části III., kde se jako odvolací správní orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřil. Má zato, že postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého *„správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“*. Závěrem žalovaný opětovně poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 11 A 216/2017, v němž bylo rozhodováno v totožné věci, a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Replika žalobce

18. V replice na vyjádření žalovaného žalobce k odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 11 A 216/2017, uvedl, že v tam řešené věci nebyl namítán rozpor mezi národní a unijní úpravou, tj. rozpor se Směrnicí Rady 2003/109/ES, konkrétně s jejím čl. 9 odst. 1 písm. a). Žalobce uvedl, že ve zde projednávané věci opakovaně upozorňuje, že dle směrnice je nezbytné v případě zrušení povolení k trvalému pobytu zjistit podvodné jednání cizince. Dle vnitrostátního práva tato podvodnost jednání není relevantní, proto je ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozporu s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice. S ohledem na skutečnost, že ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 216/2017 žalobce tento rozpor nenamítal, soud se jí nezabýval. Žalobce zároveň podotkl, že proti označenému rozhodnutí soudu byla podána kasační stížnost.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
20. Z předloženého správního spisu vyplynuly následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Žalobce ke své žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu a přiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta doložil jako jednu ze zákonem stanovených náležitostí žádosti o trvalý pobyt dle ustanovení § 70 zákona o pobytu cizinců osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání trvalého pobytu na území České republiky (dále také jen „osvědčení“) ze dne 3. 6. 2015, evidenční číslo dokladu CZ-2015-126, které vystavila Střední průmyslová škola strojírenská a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Kolín. V osvědčení je uvedeno, že žalobce jazykovou zkoušku vykonal dne 3. 6. 2015.
21. Dále z listin založených ve správním spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně v souvislosti s informacemi a podnětem ze dne 7. 3. 2016 na zrušení povolení k trvalému pobytu některých cizinců požádal jazykovou školu o ověření žalobcem předloženého osvědčení ze dne 3. 6. 2015, evidenční číslo CZ-2015-126. V odpovědi ze dne 23. 5. 2016 ředitel jazykové školy uvedl, že žalobce na jazykové škole dne 3. 6. 2015 jazykovou zkoušku absolvoval, avšak neúspěšně, tedy že zkoušku nevykonal, nebylo mu vystaveno osvědčení a že „uvedený cizinec nebyl oprávněn prokazovat se osvědčením č. CZ-2015-126“. Dále je ve správním spise založena kopie vyplněného formuláře jazykové školy nazvaného Evidenční list uchazeče (vyplněny jsou údaje o žalobci včetně jemu přiděleného kódu CZ-2015-126), kopie písemného testu (tj. odpovědní listy s kódem uchazeče CZ-2015-126) a kopie listiny nazvané Potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR, ze kterého vyplývá, že uchazeč s kódem CZ-2015-126 (tj. žalobce) v písemné části zkoušky nedosáhl dostatečného počtu bodů a ústní část již nevykonal.
22. Správní orgán následně zahájil se žalobcem z moci úřední řízení o zrušení trvalého pobytu na území dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Oznámení o zahájení správního řízení žalobce osobně převzal dne 23. 5. 2018.

23. Dne 24. 5. 2018 odeslal správní orgán I. stupně žalobci vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. K tomuto seznámení došlo dne 21. 6. 2018 a žalobce do protokolu uvedl, že se k věci vyjádří písemně do 15 dnů. Jeho vyjádření k podkladům správní orgán I. stupně obdržel ještě téhož dne.
24. Správní orgán I. stupně vzal za prokázané, že v případě žalobce jsou splněny podmínky pro zrušení trvalého pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto dne 30. 6. 2018 vydal rozhodnutí čj. OAM-11121-8/ZR-2018, kterým zrušil platnost jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky a udělil mu výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobce proti zmíněnému rozhodnutí pak žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
25. Krajský soud posoudil žalobu v mezích jejího rozsahu a uplatněných žalobních důvodů.
26. Žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
27. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Přitom správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vyličil konkrétní skutkové okolnosti, o něž svá rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Ostatně s jeho závěry žalobce v žalobě polemizuje.
28. Jak je již uvedeno shora, žalobci bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno na základě § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti*. Toto povolení žalobci původně vydalo Ministerstvo vnitra na základě § 68 téhož zákona poté, co předložil doklady požadované v jeho § 70. Mezi ně patří podle § 70 odst. 2 písm. h) také doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka.
29. Ustanovení čl. 9 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ES stanoví, že *dlouhodobě pobývající rezident ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jestliže a) bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno podvodem;*

b) bylo přijato opatření k vyhoštění za podmínek stanovených v článku 12; c) se nezdržoval na území Společenství po dobu 12 po sobě jdoucích měsíců.

30. Ze shora popsaných zjištění je zřejmé, že žalobce v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu předložil osvědčení obsahující údaje podstatné pro posouzení žádosti, které neodpovídají skutečnosti (žalobce nesložil řádně zkoušku z českého jazyka, ačkoliv předložil osvědčení o složení této zkoušky), což vedlo ke zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že jím předložené osvědčení o jazykové zkoušce neodpovídá výsledkům, které při zkoušce dosáhl, je patrna z Potvrzení o zkoušce vyplněného zkušební komisí obsahujícího hodnocení jednotlivých částí zkoušky a z jednotlivých odpovědních listů žalobce z písemné části zkoušky. Z těchto dokumentů vyplývá nedostatečný počet získaných bodů u čtení s porozuměním a poslechu s porozuměním, vyplývá z nich i skutečnost, že žalobce se nepodrobil ústní části zkoušky. Těmito doklady byl prokázán opak toho, co je v osvědčení uvedeno, a to, že žalobce jazykovou zkoušku nesložil. V tomto směru krajský soud dále odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 5 a 6 rozhodnutí), kde je podrobně popsáno, z čeho se jazyková zkouška z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR skládá, a že ji žalobce skládal opakovaně neúspěšně (z evidenčního listu uchazeče vyplývá, že nyní šlo již o třetí pokus). Dle krajského soudu je naprosto zřejmé, že žalobce měl zkušenosti s tím, jak tato zkouška probíhá, neboť ji již předtím dvakrát neúspěšně skládal. Z dokumentace vedené jazykovou školou (založené ve správním spise) jednoznačně vyplývá, že žalobce neuspěl v písemné části, neboť v části čtení s porozuměním dosáhl jen 7 bodů a v části poslech s porozuměním jen 11 bodů, přičemž v obou případech by k postupu do ústní části potřeboval získat alespoň 12 bodů. K ústní části zkoušky proto nebyl připuštěn, z čehož mu muselo být zcela zřejmé, že ve zkoušce neuspěl. Nutno dodat, že žalobce žádným způsobem zjištění, která vyplývají z dokladů zaslaných správnímu orgánu jazykovou školou, nezpochybnil.
31. Za popsané situace si dle krajského soudu žalobce musel být vědom toho, že zkoušku nesložil, a nemohl být v dobré víře, že u zkoušky uspěl. Jeho tvrzení, že se domníval, že mu předmětné osvědčení o znalosti českého jazyka bylo vydáno na základě úspěšného složení zkoušky, a to přestože neuspěl ve dvou ze tří částí písemné zkoušky a vůbec nebyl připuštěn k části ústní, krajský soud uvěřit nemohl. Je totiž opravdu vysoce nepravděpodobné až absurdní, že by se potřetí dostavil k vykonání této zkoušky a vůbec neznal ani nejzákladnější podmínky pro její úspěšné složení a že by na jejím konci vůbec nepochopil, že ji nesložil. Žalobce tedy nemohl být v dobré víře, když ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu přiložil osvědčení, podle něhož při zkoušce dne 3. 6. 2015 znalost českého jazyka prokázal. Naopak si musel být vědom, že osvědčení o znalosti českého jazyka, které navzdory negativnímu výsledku zkoušky k žádosti přiložil, je buď padělané nebo pozměněné nebo že údaje v něm obsažené neodpovídají skutečnosti. Kterákoli z těchto tří možností přitom postačuje ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
32. Žalobce dále připomněl, že ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je transpozicí čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES. Ten dle jeho názoru vyžaduje, aby bylo prokázáno podvodné jednání cizince, což však v jeho případě prokázáno nebylo. Dle žalobce je tak ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v části, která stanoví, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě náležitostí, v nichž uvedené údaje

podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, v rozporu s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice, neboť neobsahuje požadavek, aby se jednalo o podvodné jednání ze strany žadatele.

33. Žalobci bezpochyby nutno přisvědčit v tom, že zákon o pobytu cizinců, tedy i jeho ustanovení § 77 odst. 1 písm. b), je třeba vykládat konformně se směrnicí 2003/109/ES, tj. v tomto případě s jejím čl. 9 odst. 1 písm. a), který byl transponován do českého práva. Zmíněný čl. 9 je nadepsán Odnětí nebo ztráta právního postavení a jeho odst. 1 písm. a) zní: *Dlouhodobě pobývajícím rezidentem ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidentem, jestliže bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidentem bylo získáno podvodem.* Vnitrostátní česká a unijní úprava zde však v rozporu (jak tvrdí žalobce) nejsou. Vnitrostátní ustanovení totiž lze vyložit souladně s požadavky právě citovaného článku směrnice. Z ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyloženého konformně s citovaným ustanovením směrnice plyne, že k naplnění jeho podmínek je potřebný také aspekt podvodného jednání, byť v samotném zákonném ustanovení není výslovně uveden. Jinými slovy, ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je možno přistoupit pouze tehdy, pokud jsou cizincem předloženy náležitosti padělané anebo pozmeněné (v takovém případě je totiž aspekt „podvodnosti“ obsažen již v samotném pojmu padělání či pozmenění), anebo pokud cizinec předloží náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, a to z důvodu podvodného jednání (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, čj. 9 Azs 392/2018-48, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
34. Žalobce při svém výkladu citovaného ustanovení navíc ještě argumentuje, že nestačí jen „onen podvodný prvek“, ale že musí jít o prokázaný podvod (tj. úmyslný čin) cizince nebo třetí osoby, což správní orgány nezkoumaly a neprokázaly, a to v rozporu se zásadou materiální pravdy. K tomu pak zopakoval, že když po vykonání zkoušky převzal osvědčení o jejím složení, nemohl mít žádné povědomí o tom, že mělo dojít k podvodnému jednání, tedy že on sám se podvodu, zejména pak ne podvodu ve smyslu trestního zákoníku, nedopustil.
35. Nutno konstatovat, že z ničeho neplyne, že by podmínka „podvodu“ uvedená v čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice byla naplněna pouze spácháním trestného činu podvodu ve smyslu trestního zákoníku či dokonce odsouzení za něj. Citovaný článek pro ztrátu nároku na právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidentem požaduje, aby toto jeho postavení bylo získáno „podvodem“ v obecném významu, nikoli nutně ve smyslu skutkové podstaty trestného činu definovaného v trestním zákoníku. K této otázce se již rovněž vyslovil Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku čj. 9 Azs 392/2018-48, v němž uvedl, že v čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice „... zde obsažený požadavek, aby právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidentem bylo získáno 'podvodným jednáním', nutně neznámá, že při jeho získání byl spáchán trestný čin podvodu splňující všechny znaky skutkové podstaty obsažené v § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.“ A dále uvedl, že „takovým podvodným jednáním je i předložení osvědčení o znalosti českého jazyka (§ 12 nařízení vlády č. 31/2016 Sb.) pro účely získání povolení k trvalému pobytu, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být vědom, že při zkoušce neuspěl.“

36. Žalobce v této souvislosti rovněž namítal, že ve správním řízení nebylo nijak provedeno dokazování o tom, zda a případně jakým způsobem se podvodného jednání dopustil on sám.
37. Je pravdou, že ve správním řízení tato skutečnost prokazována nebyla. Z ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vykládaného konformně se směrnicí přitom neplyne, zda je nutné, aby se podvodného jednání dopustil přímo sám cizinec, o jehož povolení k trvalému pobytu jde, nebo zda stačí, že se tohoto podvodného jednání dopustil někdo jiný. Touto otázkou se již také zabýval Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku, v němž poukázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 3. 2019, C-557/17, z něhož citoval, že čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice „*musí být vykládán v tom smyslu, že v případě, že bylo právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přiznáno státním příslušníkům třetí země na základě pozměněných dokladů, okolnost, že tito státní příslušníci o podvodné povaze těchto dokladů nevěděli, nebrání tomu, aby dotyčný členský stát na základě tohoto ustanovení toto právní postavení odňal*“, a dále „*že se nikdo nemůže dovolávat zachování práv, která byla nabyta podle směrnice 2003/109 prostřednictvím podvodu, nezávisle na tom, zda tento podvod byl či nebyl spáchán nositelem těchto práv nebo zda mu byl znám, protože rozhodující skutečností je, že nabytí uvedených práv bylo důsledkem podvodu.*“ Nejvyšší správní soud pak shrnul, že tedy není nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec. Podstatné je, že k podvodnému jednání dojde a že jej cizinec využije.
38. Nutno konstatovat, že v nyní projednávané věci však bylo dostatečně prokázáno, že se podvodného jednání dopustil sám žalobce. Jak již bylo shora uvedeno, u jazykové zkoušky neuspěl, svého neúspěchu si musel být vědom a přesto předložil osvědčení tvrdící opak. I samotné předložení osvědčení, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška úspěšně složena nebyla a cizinec si musel být neúspěšného složení zkoušky vědom, je nutno chápat jako „podvodné jednání“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES. Správní orgány proto nemusely zjišťovat, zda kromě podvodného jednání samotného žalobce, spočívajícího v předložení vědomě nepravdivého osvědčení, došlo i k dalšímu podvodnému jednání spočívajícímu ve vyhotovení osvědčení (tj. jeho padělání, pozměnění atd.). Lze pouze dodat, že i takové podvodné jednání třetí osoby, pokud by je žalobce využil ve svůj prospěch, by vedlo rovněž k naplnění podmínky podvodného jednání ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES.
39. K žalobcem namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci krajský soud opakuje, že ve správním řízení nebylo předmětem řízení šetření okolností, za kterých žalobce osvědčení získal, ani otázka, zda žalobcem předložené osvědčení je falzifikátem či nikoli. Taková povinnost, tj. zjištění okolností získání osvědčení a pravost předloženého osvědčení, pro správní orgán z ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevyplyvá. Jeho povinností je zjistit, zda v původním řízení o žádosti o povolení k pobytu předložené doklady neobsahují nepravdivé údaje. To bylo zjištěno a dostatečně prokázáno jazykovou školou předloženými doklady, z nichž byly patrný výsledky jednotlivých částí zkoušky žalobce, a to, že se nepodrobil ústní zkoušce. To jednoznačně znamená, že jazykovou zkoušku žalobce nemohl úspěšně vykonat a údaje, uvedené v předloženém osvědčení, jsou proto údaji, které neodpovídají skutečnosti.
40. V další žalobní námitce žalobce namítal, že správní orgány nevedly žádné dokazování ani ohledně skutečné jazykové vybavenosti žalobce, přestože údajem podstatným pro posouzení žádosti je dle § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců údaj o dosažení

požadované znalosti českého jazyka žadatelem (tj. žalobcem). Závěry žalovaného jsou tak dle žalobce spekulativního charakteru, neboť aby bylo možno tvrdit, že předmětné osvědčení obsahuje nepravdivý údaj, musely by správní orgány prokázat, že žalobce ve skutečnosti znalost českého jazyka na úrovni A1 nemá, neboť to, že zkoušku nesložil úspěšně, ještě neznamená, že tuto znalost českého jazyka nemá.

41. Ani této námitce krajský soud přisvědčit nemohl. Jak je již shora opakovaně uvedeno, důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobce předložil osvědčení, které neosvědčovalo to, co v něm bylo uvedeno, tedy že žalobce složil příslušnou zkoušku z českého jazyka. Není tak podstatné, zda žalobce má či nemá znalost českého jazyka na příslušné úrovni, ale že trvalý pobyt mu byl udělen na základě náležitosti, tj. předloženého osvědčení, v němž uvedené údaje neodpovídaly skutečnosti, neboť mělo prokazovat složení jazykové zkoušky žalobcem dne 3. 6. 2015, avšak žalobce jazykovou zkoušku v tento den úspěšně nesložil (k tomu viz shora). Žalobcem předložené osvědčení tak prokazovalo něco, co bylo v rozporu se skutečností. Zjišťování dalších skutečností (včetně jazykové vybavenosti žalobce) již nemá pro rozhodnutí ve věci význam, a bylo by proto nadbytečné.
42. Pokud žalobce rovněž namítl, že předmětné osvědčení je veřejnou listinou a že z toho důvodu mu svědčí presumpce správnosti, a že správní orgány upřednostnily jako důkaz s vyšší právní silou sdělení ředitele jazykové školy a záznamové archy oproti veřejné listině, pak ani s tímto jeho názorem se krajský soud ztotožnit nemohl. Právě sdělení ředitele jazykové školy (včetně přiložených listin dokumentujících průběh předmětné zkoušky) spolehlivě vyvrátilo zcela zásadní skutečnost, kterou mělo osvědčení prokazovat, a to, že žalobce zkoušku úspěšně vykonal. Osvědčení tak bylo účinně popřeno subjektem, který je sám měl vydat, a to za pomoci autentických a nezpochybněných záznamů o průběhu zkoušky. Proto nemůže být skutečnost uvedená v osvědčení považována za pravdivou a taková listina pozbývá presumpci správnosti, neboť u veřejné listiny se předpokládá její autenticita a pravdivost, pokud není prokázán opak. Jestliže žalobce v této souvislosti současně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 As 170/2015-58, pak jde o poukaz nepřipadný. V poukazovaném případě šlo totiž o jiné osvědčení (vysokoškolský diplom a vysvědčení o státní závěrečné zkoušce) a posuzována byla jiná právní otázka (možnost zrušení vysokoškolského diplomu a vysvědčení).
43. V posledním žalobním bodě žalobce namítal, že z ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se musí jednat o údaje „podstatné“ pro posouzení žádosti. Dle jeho názoru však nezbytnost a tedy i podstatnost zkoušky z českého jazyka nemá oporu v žádném ustanovení směrnice, a to ani v jeho čl. 5 odst. 2, které hovoří o dodržování integračních opatření, neboť to není totožné s požadavkem na předložení osvědčení o zkoušce z českého jazyka.
44. Krajský soud k této žalobní námitce předně poukazuje na ustanovení § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že k žádosti o povolení k trvalému pobytu je cizinec povinen předložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka. Tuto zákonem stanovenou podmínku pro vydání příslušného povolení lze považovat za integrační opatření ve smyslu čl. 5 směrnice nazvaného „Podmínky pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta“ a jeho odst. 2, podle kterého *„členské státy mohou požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem“*, neboť dorozumění se jazykem

země, v níž žadatel žádá o povolení k trvalému pobytu, je bezpochyby významné pro jeho začlenění se (integraci) do většinové společnosti a každodenního života v ČR.

45. K právě uvedenému krajský soud poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, čj. 1 Azs 430/2018-38, v němž tento soud uvedl, že požadavek na doložení určité znalosti českého jazyka jako předpoklad pro udělení povolení k trvalému pobytu je zcela v souladu s čl. 5 odst. 2 směrnice a lze jej považovat za integrační opatření. Dále v něm uvedl, že *„toto ustanovení členským státům přiznává možnost podmínit získání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta předchozím splněním některých integračních podmínek. Prokázání znalosti jazyka hostitelského členského státu na určité úrovni je zcela jisté v souladu s naplňováním cílů sledovaných směrnicí, neboť jeho smyslem je usnadnit komunikaci mezi státními příslušníky třetích zemí a státními příslušníky dotčeného státu a případně podpořit vzájemné působení a rozvoj sociálních vztahů mezi nimi. Povinnost složit zkoušku z jazyka na určité úrovni, jako předpoklad pro udělení povolení k trvalému pobytu, tak dle Nejvyššího správního soudu v žádném případě nelze považovat za požadavek, který by byl v rozporu s unijním právem. Český právní řád požaduje prokázání toliko základní znalosti českého jazyka (na úrovni A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky), což je zajisté naprosto přiměřené pro získání povolení k trvalému pobytu.“*

VI. Závěr a náklady řízení

46. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. srpna 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.